

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 60

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 25 ianuarie 2008

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.198 din 13 decembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996	2-3	Decizia nr. 1.208 din 18 decembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor	10-11
Decizia nr. 1.199 din 13 decembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 183 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	3-4	Decizia nr. 1.214 din 18 decembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 126 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale..	12-13
Decizia nr. 1.200 din 13 decembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național	4-6	Decizia nr. 1.215 din 18 decembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (1) și (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	13-14
Decizia nr. 1.201 din 13 decembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 4 din Legea nr. 295/2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	6-7	Decizia nr. 1.216 din 18 decembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (3 ²) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997	15-16
Decizia nr. 1.202 din 13 decembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 și art. 613 ² din Codul de procedură civilă.....	8-9		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.198 din 13 decembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996

Acsinte Gaspar — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Simona Ricu — procuror
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tino Autovehicule” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.340/299/2007 al Judecătoria Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 6.340/299/2007, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Legea nr. 7/1996 a cadastrului și a publicității imobiliare**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tino Autovehicule” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 40 din Legea nr. 7/1996 creează o stare de inegalitate între promitenții-vânzători și promitenții-cumpărători, aceștia din urmă fiind obligați, în mod nejustificat, la plata unor taxe în creștere la fiecare interval de două luni, fapt ce este de natură a le prejudicia grav interesele legitime.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, deoarece nimic nu împiedică petentul de a formula o nouă cerere prin care să-și înscrie intenția de a înstrăina imobilul, după expirarea termenului de 2 luni, termen prevăzut din rațiuni administrative și de oportunitate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că termenul de două luni stabilit de legiuitor nu este de natură să creeze inegalitate de tratament între promitenții-vânzători și promitenții-cumpărători, întrucât situația juridică a celor două categorii de persoane este diferită, iar prevederea legală se aplică numai persoanelor aflate în prima categorie.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 40 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 3 martie 2006, care au următorul conținut: „(1) *Înscrierea intenției de a înstrăina sau de a ipoteca își pierde efectul prin trecerea unui termen de două luni de la data înregistrării cererii.*

(2) *Anul, luna și ziua în care înscrierea își pierde efectul vor fi arătate atât în înscriere, cât și în încheierea care a ordonat-o.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit art. 17 alin. (1) din Legea nr. 7/1996, publicitatea imobiliară se întemeiază pe sistemul de evidență al cadastrului general și are ca obiect înscrierea în cartea funciară a actelor și faptelor juridice referitoare la imobilele din același teritoriu administrativ. Astfel, proprietarul unui imobil care dorește înstrăinarea lui sau ipotecarea în vederea garantării vreunei creanțe poate solicita oficiului teritorial competent înregistrarea actului juridic prin care își manifestă intenția de a înstrăina sau de a ipoteca imobilul, arătând, în acest din urmă caz, suma ce urmează să se garanteze prin ipotecă. Efectul înscrierii îl constituie opozabilitatea față de terți a actului juridic în care s-a consemnat acordul de voință dintre proprietarul imobilului — promitent-vânzător și promitentul-cumpărător, în prima ipoteză, respectiv dintre proprietarul imobilului și persoana în favoarea căreia se va institui ipoteca, în cea de-a doua ipoteză. Potrivit textului de lege criticat, această înscriere își pierde efectul prin trecerea unui termen de două luni de la data înregistrării cererii.

În ceea ce privește durata limitată în care înscrierea în cartea funciară a intenției de a înstrăina sau de a ipoteca își produce efectul, Curtea reține că aceasta se justifică prin faptul că respectiva înscriere consemnează doar o promisiune a proprietarului imobilului care îmbracă o formă juridică *sui generis*, ale cărei efecte incerte legiuitorul a înțeles să le limiteze în timp, sub aspectul opozabilității lor față de terți. Nimic nu împiedică însă persoanele interesate să prevadă în cuprinsul actelor juridice prin care se angajează să înstrăineze sau să ipotecheze imobilul pe care îl au în proprietate termene mai lungi de două luni în care urmează să încheie actul juridic de

înstrăinare sau de instituire a ipotecii. Într-o atare împrejurare, pentru asigurarea opozabilității față de terți a actului este necesară înscrierea periodică în cartea funciară a intenției de a înstrăina sau de a ipoteca imobilul.

Pe de altă parte, Curtea constată că, în această materie, respectiv a înscrierii intenției de înstrăinare sau de ipotecare, legea nu stabilește o obligație în sarcina proprietarului imobilului, ci, dimpotrivă, îi dă posibilitatea să opteze între înscrierea în cartea funciară și neefectuarea acestei operații. Prin urmare,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tino Autovehicule” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.340/299/2007 al Judecătoria Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 decembrie 2007.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.199 din 13 decembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 183 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 183 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Croi Victorița” — S.R.L. din Dornești, Județul Suceava, în Dosarul nr. 7.011/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 7.011/1/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 183 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Croi Victorița” — S.R.L. din Dornești, Județul

plata taxelor aferente înscrierii este subsecventă manifestării voinței în acest sens, astfel că nu poate fi reținută vreo discriminare care să contravină prevederilor art. 16 din Constituție. Mai mult, în măsura în care, potrivit legii, numai proprietarul imobilului poate solicita înscrierea intenției de a înstrăina sau de a ipoteca, apare ca nejustificată susținerea autorului excepției, ce are calitatea de promitent-cumpărător, potrivit căreia este obligat să efectueze el personal înscrierea și, implicit, să plătească taxele aferente.

Suceava, cu prilejul soluționării recursului declarat de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Suceava, în calitate de mandatară a Comisiei pentru Autorizarea Antrepozitelor Fiscale și Importatorilor de Produse Accizabile Supuse Marcării din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, împotriva Sentinței civile nr. 63 din 22 martie 2006 a Curții de Apel Suceava — Secția comercială, precum și a Încheierii din 25 ianuarie 2006 a aceleiași instanțe, pronunțate în Dosarul nr. 2.948/com/2005.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat, care instituie obligația de a depune o garanție în cazul producției, transformării și deținerii de produse accizabile, precum și pentru circulația acestor produse îngreudește accesul liber al persoanelor la activitatea economică.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, având în vedere că, potrivit art. 45 din Constituție, accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora sunt garantate în condițiile în care acestea au loc în condițiile legii.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, nefiind contrar dispozițiilor din Legea fundamentală invocate de autorul excepției. De asemenea, arată că extinderea dispozițiilor legale criticate la alte situații, neprevăzute în text, în sensul adăugării în cuprinsul acestuia a

unor reglementări, aparține competenței exclusive a organului legislativ.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 183 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, modificată prin Legea nr. 343/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 662 din 1 august 2006.

Textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 183 alin. (1) lit. a): „*Orice antrepozitar autorizat are obligația de a îndeplini următoarele cerințe:*

a) să depună la autoritatea fiscală competentă, dacă se consideră necesar, o garanție, în cazul producției, transformării și deținerii de produse accizabile, precum și o garanție

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 183 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Croi Victorița” — S.R.L. din Dornești, Județul Suceava, în Dosarul nr. 7.011/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 decembrie 2007.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.200
din 13 decembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național

Acsinte Gaspar — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Simona Ricu — procuror
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și

obligatorie pentru circulația acestor produse, în condițiile stabilite prin norme.”

Autorul excepției consideră că acest text de lege este contrar dispozițiilor art. 45 din Constituție privind libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat reprezintă o transpunere exactă a dispozițiilor art. 13 ale Titlului II din Directiva 92/12/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind regimul general al produselor supuse accizelor și privind deținerea, circulația și monitorizarea acestor produse, dispoziții ce instituie una dintre obligațiile ce revin antrepozitarului autorizat în vederea desfășurării activității acestuia constând în depunerea unei garanții în cazul producției, transformării și deținerii de produse accizabile, precum și pentru circulația acestor produse.

Autorul excepției consideră că această obligație îngreudește accesul liber la o activitate economică, micșorând patrimoniul agentului economic, fără a-i aduce acestuia niciun beneficiu în schimb.

Curtea reține că, potrivit art. 45 din Constituție, accesul liber la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora sunt garantate în măsura în care acestea au loc în condițiile stabilite de lege. Legiuitorul este în drept, așadar, să stabilească conținutul și limitele exercitării acestui drept, inclusiv prin instituirea unor obligații care nu sunt subordonate întotdeauna obținerii unui beneficiu de către persoana care desfășoară activitatea economică, așa cum pretinde autorul excepției, ci urmăresc protejerea unui interes general care vizează buna desfășurare a activității economice în ansamblul său.

administrarea fondului forestier național, excepție ridicată de Organizația Neguvernamentală pentru Protecția Mediului Eco-Silvic în Dosarul nr. 43.857/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 43.857/3/2006, **Tribunalul București — Secția a VIII-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național**, excepție ridicată de Organizația Neguvernamentală pentru Protecția Mediului Eco-Silvica.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, prin aplicarea dispozițiilor art. 24 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, ne aflăm în iminența producerii unei exterminări a vegetației forestiere, existând riscul ca în scurt timp zonele împădurite să dispară și să fie înlocuite cu zone acoperite cu construcții efectuate în interesul propriu și exclusiv al proprietarilor.

Textul de lege criticat vine în contradicție cu normele impuse de Uniunea Europeană prin *acquis-ul* comunitar în domeniul protecției mediului și încalcă în mod direct dispozițiile art. 20 din Constituție, referitoare la prioritatea reglementărilor internaționale privind drepturile și libertățile cetățenilor. Sub acest aspect sunt invocate Decizia nr. 1.600/2002/CE — Al șaselea program de acțiune privind mediul, denumit „Mediu 2010 — Viitorul nostru, Opțiunea noastră”, Regulamentul nr. 3.528/86/CEE referitor la Protejarea pădurilor de poluarea aerului și de incendii, precum și Convenția de la Berna privind conservarea europeană a faunei și florei sălbatice și a habitatelor naturale și Convenția de la Rio de Janeiro privind diversitatea biologică, convenții la care Uniunea Europeană este parte.

Reducerea suprafețelor împădurite are ca efect creșterea gradului de poluare și implicit afectează mediul înconjurător, echilibrul ecologic și sănătatea oamenilor. Or, potrivit art. 35 din Constituție, statul recunoaște dreptul oricărei persoane la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic, drept care nu poate fi restrâns sau încălcat în considerarea interesului propriu al unor persoane.

Mai mult, dispozițiile art. 24 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 vin în contradicție cu obligațiile asumate de Guvern prin Programul de guvernare 2005—2008 care, în capitolul 18, stabilește politica privind protecția mediului înconjurător și trasează obiectivele urmărite. Prevederile criticate nu respectă Programul național de împădurire a minimum 1% din fondul forestier național pe perioada 2005—2008 pentru extinderea suprafeței de păduri, combaterea eroziunii solului, diminuarea riscului de inundații și ameliorarea climatului, program ce constituie o măsură prioritară în politica Guvernului din acest domeniu.

Pentru toate motivele expuse, autorul excepției solicită admiterea criticii și constatarea neconstituționalității art. 24 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998.

Tribunalul București — Secția a VIII-a civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, deoarece argumentele invocate de autor se referă la aspecte ce țin de aplicarea în concret a dispozițiilor art. 24 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, aplicare susceptibilă a fi neconformă cu prevederile art. 35 din Constituție sau cu tratatele la care România este parte.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că dispozițiile art. 24 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 se înscriu în cadrul legislativ pentru exercitarea dreptului oricărei persoane la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic, în sensul prevederilor constituționale ale art. 35 alin. (1) și (2).

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 24 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 26 februarie 2003, modificată și completată prin Legea nr. 120/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 408 din 6 mai 2004, care au următorul conținut: „*Reducerea suprafeței pădurilor din fondul forestier național este interzisă, cu excepția următoarelor situații: [...]*”

c) în scopul executării de lucrări, instalații și construcții necesare pentru gospodărirea fondului forestier sau de interes propriu, la cererea proprietarilor și cu aprobarea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură;”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) care consacră supremația Constituției, în art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului și în art. 35 privitor la dreptul la un mediu sănătos.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, constituie atributul exclusiv al statului strategia de punere în valoare economică, socială și ecologică a pădurilor, indiferent de titularul dreptului de proprietate asupra acestora. Într-o atare împrejurare, pădurile din România sunt administrate și gospodărite într-un sistem unitar, vizând valorificarea continuă, în folosul generațiilor actuale și viitoare, a funcțiilor lor ecologice și social-economice. Drept garanție a acestui scop declarat, dispozițiile art. 24 alin. (1) prevăd expres interdicția reducerii suprafeței pădurilor din fondul forestier național. De la această regulă însă legiuitorul a stabilit câteva excepții, printre care și cea criticată de autorul excepției de neconstituționalitate, respectiv posibilitatea reducerii suprafeței pădurilor în scopul executării de lucrări, instalații și construcții necesare pentru gospodărirea fondului forestier sau justificate de interesul propriu al proprietarilor terenurilor împădurite. În ambele situații, legiuitorul condiționează scoaterea definitivă a acestor terenuri din fondul forestier național pentru lucrările prevăzute de lege de aprobarea prealabilă a autorității publice centrale care răspunde de silvicultură. Prin urmare, autoritatea silvică este cea care trebuie să vegheze la corecta aplicare a legii, și anume să verifice îndeplinirea condițiilor care justifică defrișarea suprafeței împădurite și să controleze modul de executare a lucrărilor, instalațiilor și construcțiilor necesare pentru gospodărirea fondului forestier sau cele realizate în interesul propriu al proprietarului terenului, astfel încât reducerea suprafețelor forestiere să se facă numai atunci când este strict necesar și cu respectarea riguroasă a legislației în domeniu.

Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate respectă prevederile art. 35 privitor la dreptul la un mediu sănătos, statul asigurând pe această cale cadrul legislativ pentru exercitarea acestui drept.

Pe de altă parte, având în vedere finalitatea dispozițiilor criticate, aceea de a asigura valorificarea fondului forestier, bun public de interes național și totodată resursă naturală regenerabilă de interes internațional, cu toate că titularul dreptului de proprietate asupra terenului împădurit suferă o îngrijire în exercitarea atributelor dreptului său, Curtea reține că reglementarea legală este expresia prevederilor constituționale care garantează dreptul de proprietate privată, titularul dreptului având posibilitatea să dispună de bunul său în funcție de interesul propriu.

Curtea constată că nici critica potrivit căreia prin textul de lege criticat s-ar aduce atingere principiului supremației

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, excepție ridicată de Organizația Neguvernamentală pentru Protecția Mediului Eco-Silvica în Dosarul nr. 43.857/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 decembrie 2007.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.201
din 13 decembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 4 din Legea nr.295/2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 4 din Legea nr. 295/2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială Elite Rent a Car — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.321/300/2007 al Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

Constituției și al respectării legilor nu este întemeiată, în măsura în care, cu privire la acesta, nu se poate reține în mod temeinic, așa cum s-a arătat, că ar contraveni unor texte sau principii constituționale.

Pentru argumentele înfățișate, Curtea nu poate reține nici critica referitoare la încălcarea art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, coroborat cu prevederile internaționale invocate de autorul excepției.

În sfârșit, împrejurarea că în practică, așa cum arată autorul excepției, pot apărea abuzuri cu consecințe prejudiciabile pentru fondul forestier național constituie exclusiv o problemă de fapt, asupra căreia urmează a se pronunța instanțele judecătorești ordinare, Curtea Constituțională nefiind competentă a decide cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 17 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.321/300/2007, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 4 din Legea nr. 295/2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială Elite Rent a Car — S.R.L. din București.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, în condițiile în care dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 295/2002, nu se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, este evident că apărările care pot fi făcute de debitorul obligației, conform art. 4 alin. (2) din ordonanță, sunt doar „explicațiile și lămuririle”. Or, este evident că în acest mod se aduce atingere dreptului persoanei de a-și apăra drepturile și interesele legitime, dată fiind complexitatea cauzelor comerciale care necesită opinia experților pentru clarificarea raporturilor

juridice deduse judecății. Mai mult, în vreme ce debitorul nu poate prezenta instanței decât explicații și lămuriri, creditorul poate anexa cererii de chemare în judecată „orice element necesar pentru determinarea datoriei”, fapt ce este de natură a crea o stare de inegalitate între cele două părți cu poziții procesuale adverse, cu încălcarea art. 16 din Constituție.

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că procedura prevăzută de Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, fiind o procedură specială, derogă sub mai multe aspecte de la regulile procedurale din dreptul comun. Pe de altă parte, în cuprinsul ordonanței s-a prevăzut expres aplicarea în mod corespunzător a unor dispoziții ale Codului de procedură civilă, acolo unde legiuitorul a considerat că se impune trimiterea directă la aceste prevederi. Cu toate acestea, având în vedere faptul că procedura somației de plată se realizează în cadrul procesului civil, regulile comune ale acestui proces sunt aplicabile chiar și în lipsa unei dispoziții exprese în acest sens, deoarece prevederile Codului de procedură civilă reprezintă dreptul comun în această materie.

Așa fiind, Guvernul consideră critica de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 4 din Legea nr. 295/2002 ca fiind neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 4 din Legea nr. 295/2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială Elite Rent a Car — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.321/300/2007 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 decembrie 2007.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile articolului unic pct. 4 din Legea nr. 295/2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002, dispoziții care au următorul conținut: „*Articolul 11 se abrogă.*” Art. 11 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 avea următorul conținut: „*Prevederile prezentei ordonanțe se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) care consacră principiul egalității în drepturi, în art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, art. 24 referitoare la dreptul la apărare și în art. 53 privitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat cu privire la constituționalitatea dispozițiilor articolului unic pct. 4 din Legea nr. 295/2002, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție, prin Decizia nr. 497/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.003 din 11 noiembrie 2005, respingând critica cu un atare obiect. Cu acel prilej, Curtea a statuat că, potrivit art. 721 din Codul de procedură civilă, dispozițiile codului alcătuiesc procedura de drept comun în materie civilă și comercială, aplicându-se în materiile prevăzute de alte legi în măsura în care acestea nu cuprind dispoziții potrivnice. Totodată, Curtea a constatat că, în urma modificărilor aduse prin legea de aprobare, Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 conține reglementări în sensul aplicării regulilor procedurale de drept comun doar în cazuri exprese, acolo unde legiuitorul a considerat necesară trimiterea directă la prevederile aplicabile din Codul de procedură civilă, astfel că, din acest punct de vedere, caracterul superfluu al reglementării abrogate este evident.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, atât soluția, cât și considerentele acestei decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.202

din 13 decembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 și art. 613²
din Codul de procedură civilă

Acsinte Gaspar — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocarui — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Simona Ricu — procuror
 Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 și 613² din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Daniel Condrea în Dosarul nr. 4.735/303/2007 al Judecătoriei Sectorului 6 București — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.735/303/2007, **Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 518 și 613² din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Daniel Condrea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, în materia raporturilor de familie, măsurile grabnice prin care se dispune, în baza unei judecăți sumare, întemeiate exclusiv pe aparențe, evacuarea unuia dintre soți din locuința comună pot produce efecte grave asupra vieții de familie, soțul evacuat fiind pus în situația de a întrerupe legăturile părintești cu copilul minor. Astfel, arbitrariul măsurilor ce pot fi dispuse în cadrul procedurii ordonanței președințiale și efectele nocive ale unor astfel de măsuri contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3), art. 27 alin. (1) și art. 49 alin. (1), precum și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului

și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că ordonanța președințială este o reglementare specială, care asigură operativitatea procedurii de judecată și executarea imediată a hotărârii judecătorești, în cazuri care impun adoptarea de măsuri urgente, cu caracter vremelnic. Dispozițiile art. 581 și 613² din Codul de procedură civilă nu aduc atingere prevederilor constituționale invocate, astfel încât excepția cu un atare obiect este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Cu toate că autorul excepției invocă neconstituționalitatea dispozițiilor art. 518 și 613² din Codul de procedură civilă, dispoziții cu care instanța judecătorească sesizează Curtea Constituțională prin încheiere, din notele scrise depuse la dosar și din susținerile criticilor, precum și din opinia instanței referitoare la critica formulată rezultă că în realitate excepția are ca obiect dispozițiile art. 581 și 613² din același cod. Dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 581: „*Instanța va putea să ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.*”

Cererea de ordonanță președințială se va introduce la instanța competentă să se pronunțe asupra fondului dreptului.

Ordonanța va putea fi dată și fără citarea părților și chiar atunci când există judecată asupra fondului. Judecata se face de urgență și cu precădere. Pronunțarea se poate amâna cu cel

mult 24 de ore, iar motivarea ordonanței se face în cel mult 48 de ore de la pronunțare.

Ordonanța este vremelnică și executorie. Instanța va putea hotărî ca executarea să se facă fără somație sau fără trecerea unui termen.”;

— Art. 613²: „*Instanța poate lua, pe tot timpul procesului, prin ordonanță președințială, măsuri vremelnice cu privire la încredințarea copiilor minori, la obligația de întreținere, la alocația pentru copii și la folosirea locuinței.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 27 alin. (1) referitoare la inviolabilitatea domiciliului și reședinței și art. 49 alin. (1) privitoare la protecția copiilor și a tinerilor. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul persoanei la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 613² din Codul de procedură civilă, în cadrul procedurii de soluționare a cererii de divorț, instanța poate adopta măsuri vremelnice cu privire la încredințarea copiilor minori, la obligația de întreținere, la alocația pentru copii și la folosirea locuinței. Asupra măsurilor enumerate, instanța investită cu cererea de desfacere a căsătoriei se pronunță prin ordonanță președințială, în condițiile art. 581 din Codul de procedură civilă. Aceste dispoziții instituie o procedură specială, prin care se pot dispune unele măsuri cu caracter vremelnic, a căror urgență este justificată de necesitatea evitării prejudicierii unor drepturi sau interese legitime. Prin urmare, se creează posibilitatea pentru cel vătămat într-un drept legitim ca în anumite condiții, expres și limitativ prevăzute de lege, să se adreseze justiției în cazuri grabnice, pentru păstrarea dreptului care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.

Or, această posibilitate recunoscută părților interesate nu aduce atingere dreptului la garantarea proprietății private și nici

nu creează premisele unei violări a domiciliului sau reședinței, așa cum consideră autorul excepției, ci reprezintă exclusiv o garanție a asigurării echilibrului între persoane cu interese contrare, prin determinarea cadrului legal de exercitare a drepturilor lor legitime.

În ceea ce privește conformitatea textelor legale criticate cu dispozițiile constituționale care consacră dreptul la un proces echitabil, Curtea constată că dispozițiile art. 581 și 613² din Codul de procedură civilă nu conțin nicio prevedere prin care s-ar aduce atingere dreptului persoanei de a beneficia de o judecată echitabilă, publică și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege. Totodată, posibilitatea atacării cu recurs a ordonanței președințiale sau a contestării executării acesteia, posibilitate prevăzută de art. 582 din Codul de procedură civilă, constituie un argument în plus în favoarea deplinei respectări a dreptului la un proces echitabil.

De altfel, Curtea observă că asupra constituționalității dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 396 din 5 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.160 din 8 decembrie 2004, constatând netemeinicia criticilor formulate.

În ceea ce privește susținerile autorului excepției referitoare la încălcarea art. 49 alin. (1) din Constituție privitoare la protecția copiilor și a tinerilor, Curtea reține că dispozițiile art. 613² din Codul de procedură civilă nu cuprind o enumerare limitativă a măsurilor ce pot fi luate pe calea ordonanței președințiale până la soluționarea divorțului. Astfel, instanța investită cu cererea de ordonanță președințială prin care s-a solicitat încredințarea copiilor minori se poate pronunța și asupra cererii formulate de celălalt soț de a i se încredința să aibă legături personale cu copiii, așa încât acesta să poată să își exercite drepturile și îndatoririle pe care le presupune creșterea, educația și instruirea lor. Prin urmare, și critica cu un atare obiect este lipsită de temei constituțional.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 și art. 613² din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Daniel Condrea în Dosarul nr. 4.735/303/2007 al Judecătorei Sectorului 6 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 decembrie 2007.

PREȘEDINTE,

ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.208
din 18 decembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comprest Util” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 40/88/2006 (număr în format vechi 3.540/2006) al Tribunalului Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, apreciind că nu există contrariedade între textul de lege criticat și dispozițiile din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 40/88/2006 (număr în format vechi 3.540/2006), **Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comprest Util” — S.R.L. din Constanța într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva unei sentințe prin care i-a fost respinsă plângerea formulată împotriva unui proces-verbal de constatare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că introducerea de restricții la utilizarea unor factori de producție prin impunerea unor taxe pentru utilizarea acestora reprezintă o încălcare a textului constituțional potrivit căruia statul trebuie să asigure crearea cadrului favorabil valorificării tuturor factorilor de producție. În formularea acestei critici de neconstituționalitate, autorul excepției are în vedere capitalul ca factor de

producție, concretizat în utilajele folosite pentru efectuarea transporturilor.

Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Consideră că perceperea de tarife suplimentare pentru utilizarea drumurilor în cazul transporturilor efectuate cu vehicule a căror masă și ale căror dimensiuni depășesc pe cele reglementate legal nu este de natură a contraveni vreunui text constituțional.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că instituirea condițiilor de transport a căror neîndeplinire constituie contravenție este un atribut exclusiv al legiuitorului, care a reglementat regimul drumurilor în așa fel încât efectuarea transporturilor să aibă loc în deplină siguranță.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat este constituțional. Arată că necesitatea obținerii unei autorizații speciale de transport pentru autovehicule care depășesc încărcătura maximă admisă, precum și stabilirea unor contravenții și sancționarea celor care nu respectă condițiile impuse de lege reprezintă o concretizare a regulii consacrate în art. 135 din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 41 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 29 iunie 1998, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— Art. 41. — „(1) *Transporturile efectuate cu vehicule a căror masă totală maximă admisă, masă maximă admisă pe osie și/sau ale căror dimensiuni maxime admise de gabarit depășesc limitele prevăzute în anexa nr. 2 se efectuează pe baza autorizației speciale de transport emise de administratorul*

drumului pe care se efectuează transportul, în condițiile stabilite prin reglementări specifice emise de Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței.

(2) În condițiile în care drumurile naționale sau județene, pe care se efectuează transporturile prevăzute la alin. (1), traversează o localitate urbană, este necesar și avizul administrației publice locale care administrează porțiunea de drum respectivă.

(3) În cazul în care pentru efectuarea unor asemenea transporturi sunt necesare lucrări de amenajare sau consolidare a drumurilor și a lucrărilor de artă, precum și modificarea instalațiilor aeriene sau subterane de orice fel, acestea se suportă de beneficiarul transporturilor.

(4) Pentru transporturile prevăzute la alin. (1) se aplică tarife suplimentare de utilizare a drumurilor, stabilite în funcție de masa totală sau de masa pe osie, de dimensiunile de gabarit ale autovehiculelor și de distanța parcursă, care constituie surse financiare în contul emitentului autorizației speciale de transport pentru administrarea drumurilor respective. Aceste tarife se determină și se propun de administratorii drumurilor publice și se aprobă:

a) pentru drumurile de interes național, prin ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței;

b) pentru drumurile de interes județean, prin hotărâre a consiliilor județene, cu avizul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței;

c) pentru drumurile de interes local, prin hotărâre a consiliilor locale, cu avizul consiliilor județene.

(41) Ansamblul de vehicule cu mai mult de 6 osii și care depășește limitele maselor totale maxime admise prevăzute în anexa nr. 2 va fi considerat atipic și va fi tarifat în conformitate cu prevederile anexei nr. 2.

(5) Se exceptează de la plata tarifelor prevăzute la alin. (4) autovehiculele care aparțin Corpului Pompierilor Militari, serviciilor publice de pompieri și administratorului drumului public respectiv.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 135 alin. (1) și (2) lit. a), referitoare la caracterul de piață al economiei

României, bazată pe libera inițiativă și concurență, și care instituie obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că art. 41 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 cuprinde reglementări referitoare la condițiile de exploatare a drumurilor publice. Rațiunea pe care legiuitorul a avut-o în vedere la momentul edictării acestor norme a constituit-o necesitatea asigurării desfășurării în deplină securitate a transporturilor. Din această perspectivă, impunerea în sarcina transportatorilor a anumitor obligații, precum obținerea unor autorizații speciale și avize ori plata unor tarife suplimentare pentru transporturile efectuate cu vehicule a căror masă sau dimensiuni depășesc anumite limite, are ca scop organizarea unui sistem care să ofere un grad cât mai mare de siguranță a realizării transporturilor.

Elaborarea unor astfel de reglementări în domeniul transporturilor reprezintă chiar una dintre modalitățile prin care statul își aduce la îndeplinire obligația constituțională de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, astfel încât nu se poate reține contrarietatea dintre textul de lege criticat și prevederile art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) din Legea fundamentală.

De altfel, Curtea Constituțională a exercitat controlul de constituționalitate asupra dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 prin prisma unor critici asemănătoare cu cele formulate și în prezenta cauză și prin raportare la aceleași texte din Constituție. Prin Decizia nr. 10 din 18 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 171 din 28 februarie 2005, Curtea a statuat că aceste dispoziții de lege sunt constituționale. În prezenta cauză, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 41 în ansamblul său, dar argumentele pe care Curtea le-a reținut în constatarea constituționalității prevederilor art. 41 alin. (1) sunt aplicabile întregului articol.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comprest Util” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 40/88/2006 (număr în format vechi 3.540/2006) al Tribunalului Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 decembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.214
din 18 decembrie 2007referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 126 din Legea nr. 31/1990
privind societățile comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 126 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Constantin Petcu în Dosarul nr. 2.125/110/2006 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei, arătând că la dosarul Curții Constituționale autorul excepției a depus o cerere prin care solicită acordarea unui termen în vederea pregătirii apărării.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii, apreciind că, întrucât încheierea de sesizare a Curții Constituționale datează din 16 mai 2007, partea a avut suficient timp să angajeze un apărător până la termenul fixat de instanță.

Curtea, deliberând, respinge cererea de amânare a judecării, deoarece nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Pe fondul cauzei, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.125/110/2006, **Tribunalul Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 126 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale**, excepție ridicată de Constantin Petcu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin aplicarea dispozițiilor art. 126 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale nu îi este garantată și ocrotită proprietatea privată asupra acțiunilor deținute de acesta la societatea comercială a cărei hotărâre a adunării generale a acționarilor o contestă. Astfel, acționarii care dețin un procent mai mare de acțiuni și au votat pentru schimbarea administratorului nu pot determina această schimbare, fapt ce echivalează cu confiscarea averii lor licit dobândite de către acționarii minoritari solidari cu administratorul care acționează contra intereselor societății comerciale.

Tribunalul Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată

președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că nu poate fi primită critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 126 din Legea nr. 31/1990, întrucât ele au tocmai scopul de a proteja interesele acționarilor. A admite o soluție contrară înseamnă a permite administratorului să cumuleze funcția de mandatar al acționarilor și de gestionar și, implicit, posibilitatea acestuia de a influența hotărârile adunării care privesc răspunderea sau activitatea sa, în fraudă celorlalți acționari ai societății.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 126 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, care au următorul conținut: „(1) *Acționarii care au calitatea de membri ai consiliului de administrație, directoratului sau consiliului de supraveghere nu pot vota, în baza acțiunilor pe care le posedă, nici personal, nici prin mandatar, descărcarea gestiunii lor sau o problemă în care persoana sau administrația lor ar fi în discuție.*

(2) *Persoanele respective pot vota însă situația financiară anuală, dacă nu se poate forma majoritatea prevăzută de lege sau de actul constitutiv.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) care consacră principiul egalității în drepturi și în art. 44 alin. (8) referitoare la prezumția caracterului licit al dobândirii averii.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 126 din Legea nr. 31/1990, Curtea constată că textul de lege criticat instituie interdicția acționarilor care au calitatea de membri ai consiliului de administrație, directoratului sau consiliului de supraveghere de a vota, în baza acțiunilor pe care le posedă, personal sau prin mandatar, descărcarea gestiunii lor sau o problemă în care persoana sau administrația lor ar fi în discuție.

Reglementarea legală dedusă controlului de constituționalitate a fost astfel concepută încât să ofere un cadru juridic favorabil protejării intereselor acționarilor împotriva actelor frauduloase comise în dauna lor de către persoanele care dețin funcții administrative în cadrul societăților comerciale. În această

manieră, acționarii sunt puși la adăpost de riscul de a fi obligați să se supună unui vot majoritar al acționarilor care au calitatea de membri ai consiliului de administrație, directoratului sau consiliului de supraveghere, prin care se dispune descărcarea gestiunii sau oricare altă problemă administrativă în care aceștia din urmă sunt implicați.

Examinarea art. 126 din Legea nr. 31/1990 în raport cu prevederile constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) nu evidențiază nicio contrariedade, întrucât persoanele care au calitatea de acționari ai unei societăți comerciale și persoanele care, pe lângă această calitate, dețin funcții administrative în cadrul organelor de conducere ale societăților comerciale nu se află în situații juridice similare, de natură să impună și să justifice un tratament juridic identic, unica ipoteză în care deosebirile de regim juridic ar putea fi calificate ca fiind discriminatorii.

De asemenea, dispozițiile legale criticate nu înfrâng nici prezumția caracterului licit al dobândirii averii, consacrată de art. 44 alin. (8) din Constituție, întrucât interdicția participării la votul prin care se dispune descărcarea gestiunii sau o altă problemă conexă activității administrative a persoanelor prevăzute în ipoteza normei nu echivalează cu atribuirea

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 126 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Constantin Petcu în Dosarul nr. 2.125/110/2006 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 decembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.215
din 18 decembrie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (1) și (5)
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (1) și (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Anita

caracterului ilicit actelor administrative supuse votului. În virtutea atribuțiilor stabilite prin lege, adunarea generală a acționarilor este obligată să hotărască cu privire la activitatea financiară a societății comerciale. Or, apare ca firească soluția legislativă potrivit căreia acționarii care au calitatea de membri ai consiliului de administrație, directoratului sau consiliului de supraveghere să nu poată să se pronunțe asupra gestiunii lor sau asupra vreunei probleme în care persoana sau administrația lor ar fi în discuție, cu alte cuvinte să nu poată controla și aproba propria activitate desfășurată în cadrul societății comerciale.

Prin urmare, Curtea constată că textul de lege criticat nu aduce atingere prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

În sfârșit, în ceea ce privește criticile referitoare la modul de calcul al voturilor exprimate de acționarii cu drept de vot, precum și cele referitoare la procentele care constituie majoritatea necesară adoptării, în mod legal, a hotărârii adunării generale a acționarilor, Curtea constată că acestea reprezintă probleme de interpretare și aplicare a legii, care intră în competența exclusivă a instanței judecătorești în fața căreia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

Schmidt în Dosarul nr. 1.818/62/2007 al Tribunalului Brașov — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă consilierul juridic al Primăriei Comunei Târlungeni — județul Brașov, doamna Eva Pîrvan-Szekely, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Partea prezentă susține netemeinicia excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile de lege criticate prevăd un termen de decădere, cu toate consecințele juridice ce decurg din nerespectarea lui.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.818/62/2007, **Tribunalul Brașov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (1) și (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Anita Schmidt.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că textele de lege criticate instituie o discriminare între foștii proprietari ai imobilelor preluate abuziv care au depus notificările în vederea restituirii acestora în termenul legal, beneficiind în consecință de măsurile reparatorii, și aceia care nu au respectat termenul. Acest fapt conduce, în opinia autorului excepției, și la o încălcare a principiului constituțional al garantării și ocrotirii proprietății private, afectând însăși substanța dreptului de proprietate. De asemenea, mai susține că procedura administrativă instituită prin prevederile art. 21 alin. (1) și (5) din Legea nr.10/2001 este o jurisdicție specială administrativă facultativă, așa cum rezultă din art. 21 alin. (4) din Legea fundamentală, astfel încât nerespectarea termenului de depunere a notificării nu ar trebui să constituie, în fapt, o negare a accesului liber la justiție.

Tribunalul Brașov — Secția civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege sunt constituționale, deoarece exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, între care și reglementarea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit.d) și al art. 147 alin.(4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit.A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (1) și (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Anita Schmidt în Dosarul nr. 1.818/62/2007 al Tribunalului Brașov — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 decembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit.d) din Constituție, ale art. 1 alin.(2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 22 alin. (1) și (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, dispoziții care au următorul conținut: „(1) *Persoana îndreptățită va notifica în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi persoana juridică deținătoare, solicitând restituirea în natură a imobilului. În cazul în care sunt solicitate mai multe imobile, se va face câte o notificare pentru fiecare imobil.[...]*”

(5) *Nerespectarea termenului de 6 luni prevăzut pentru trimiterea notificării atrage pierderea dreptului de a solicita în justiție măsuri reparatorii în natură sau prin echivalent.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice, art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1) și (4) privind accesul liber la justiție și caracterul facultativ și gratuit al jurisdicțiilor speciale administrative și ale art. 44 alin. (1) și (2) referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate și a proprietății private.

De asemenea, se mai invocă și încălcarea prevederilor art. 1 paragraful 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (1) și (5) din Legea nr. 10/2001, Curtea constată că, asupra constituționalității soluțiilor legislative consacrate de acestea, s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 50/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 13 martie 2007. Cu acel prilej, Curtea a reținut, în esență, că, „potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, exercitarea dreptului de proprietate trebuie să se facă în limitele legii. Legiuitorul ordinar este așadar competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea acestuia, instituind limitări rezonabile în valorificarea ca drept subiectiv garantat, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept”.

De asemenea, Curtea a mai reținut că dispozițiile criticate se aplică în mod egal tuturor subiectelor de drept aflate în aceeași situație juridică, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile anterioare își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.216

din 18 decembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (3²) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Ninosu — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Ion Tiucă — procuror
 Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (3²) din Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Instituția Prefectului Județului Suceava în Dosarul nr. 4.071/39/2006 al Tribunalului Suceava — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă avocatul Fondului Bisericesc Ortodox Român al Bucovinei și al Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, domnul Tudor Vasile, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Avocatul susține netemeinicia excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile criticate sunt în concordanță cu prevederile constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1) teza a doua, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 iulie 2007, pronunțată în Dosarul nr.4.071/39/2006, **Tribunalul Suceava — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (3²) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997**, excepție ridicată de Instituția Prefectului Județului Suceava.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că expresia „*forma și structura de proprietate existentă*” nu poate fi asimilată noțiunii de drept de proprietate așa cum este ea definită în sistemul nostru de drept, în condițiile în care această expresie implică în mod obligatoriu existența mai multor proprietari individuali. Astfel, dispozițiile de lege criticate încalcă normele constituționale care consacră garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată, în măsura în care au înțelesuri ce pot conduce la încălcarea

drepturilor altor persoane fizice sau juridice, cărora li s-a reconstituit dreptul de proprietate în temeiul legilor anterioare apariției Legii nr. 247/2005.

Tribunalul Suceava — Secția civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră neîntemeiată excepția de neconstituționalitate. Prin utilizarea sintagmei „*forma și structura de proprietate existentă*”, legiuitorul a urmărit o redactare cât mai precisă a textului de lege, astfel că nu poate fi primită susținerea autorului excepției, potrivit căreia dispoziția criticată ar implica în mod obligatoriu existența mai multor proprietari individuali constituiți într-un întreg.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege sunt constituționale, fiind în deplină concordanță cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, conform cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit.d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 29 alin. (3²) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000, dispoziții introduse prin Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005. Textul de lege criticat are următorul conținut: „*Diferența de suprafață neatribuită se reconstituie în forma și structura de proprietate existentă la momentul naționalizării terenurilor forestiere de către regimul comunist; reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere care au aparținut Academiei Române se face prin comasarea terenurilor de către Regia Națională a*

Pădurilor — Romsilva, la cererea Academiei Române, dacă nu se afectează vechile amplasamente ale foștilor proprietari și cu respectarea prevederilor Legii nr.752/2001.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 și art. 136 alin. (5), referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate și a proprietății private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Astfel, prima teză a textului de lege criticat consacră reconstituirea, în forma și structura de proprietate existente la momentul naționalizării terenurilor forestiere de către regimul comunist, a diferenței de suprafață neatribuite parohiilor, schiturilor, mănăstirilor, instituțiilor de cultură și învățământ sau Academiei Române. Potrivit prevederilor art. 47 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, „*Consiliile parohiale sau organele reprezentative ale schiturilor și mănăstirilor, precum și ale instituțiilor de învățământ, pot cere restituirea terenurilor cu vegetație forestieră, păduri, zăvoaie, tufărișuri, fânețe și pășuni împădurite, care le-au aparținut în proprietate, în limita suprafețelor pe care le-au avut în proprietate, dar nu mai mult de*

30 ha, indiferent dacă sunt situate pe raza mai multor localități.” Așadar, având în vedere obiectul de reglementare al legii — fondul funciar al României — și scopul declarat al acesteia — retrocedarea către foștii proprietari sau moștenitorii acestora a dreptului de proprietate asupra terenurilor preluate de cooperativele agricole de producție sau de către stat —, reglementarea condițiilor în care operează această retrocedare, inclusiv sub aspectul suprafețelor retrocedabile, precum și a formei și structurii de proprietate, constituie opțiuni ale legiuitorului, în acord cu politica economică a statului în această materie și cu finalitatea reparatorie a legii. Condiționarea reconstituirii dreptului de proprietate asupra diferențelor de suprafață neatribuite parohiilor, schiturilor, mănăstirilor, instituțiilor de cultură și învățământ sau Academiei Române în forma și structura de proprietate existente la momentul naționalizării terenurilor forestiere de către regimul comunist reprezintă o astfel de opțiune, pe deplin constituțională, și totodată firească de vreme ce, prin ipoteză, este vorba de o reconstituire a dreptului, iar nu de o constituire care ar opera după procedura și modul de atribuire a noilor titluri de proprietate în condițiile stabilite prin lege.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit.d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit.A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (3²) din Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Instituția Prefectului Județului Suceava în Dosarul nr.4071/39/2006 al Tribunalului Suceava — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 decembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București, C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 159369

